

DESERT EIXUT

Un relat de: [brins](#)

Durant quatre anys li havia demanat inútilment que aixequés l'ànim, que saciés la set que em corsecava i que em tornés a parlar amb el mateix amor d'abans, però un mur espès de tristesa i d'abatiment li impedia tenir contacte amb mi; transitava dia i nit per carrers de fredor i s'abrigava, tan sols, amb pensaments de melangia. Malgrat saber que jo la necessitava, es mantenia arrapada a una indiferència que em consumia el cos i l'ànima.

Fa poc, però, la meva amiga obrí la porta secreta on encara guardava una mica d'esma i decidí deixar de ser ombra que s'estingeix; gosà fer-me i fer-se caritat, per poder retornar a la vida. Em confessà que s'adonava que la tristesa és un naufragi lent i destructor que cal evitar, i que desitjava destèixer els cordills d'aquella depressió que l'embolcallava perquè comprenia que res ni ningú no mereixia la seva actitud. Tingué pietat de mi i d'ella mateixa, apartà els núvols que li amagaven la claror, i es proposà escometre el llòbreg viatge de la foscor amb filtracions de llum. Sabia que la vida havia de continuar malgrat les adversitats, i cremà totes les bardisses en un racó del jardí. Amb esperit remuntat, obrí canals d'aigua fructífers al ventre de la terra, i em tornà a regar les arrels amb el mateix amor de quan la vida encara li somreia perquè tenia a prop el seu estimat.

En rebre les meves resseques branques l'aigua de la mànega, les poques flors que encara hi restaven es revifaren il·lusionades. Aviat esdevindran saboroses ametlles que ella mateixa recollirà.

Des d'una serralada, una llunyana cançó pregonava el goig de viure...